

Igen 2

I nattens kyla hör jag gråben yla.
De klöser, biter bitar, sargar, river.
När mina vilddjur tassar runt i mörkret
så hör jag frusen tassar flå min själ.
De döljer sig, de följer mig så väl.
När rovdjurstanden biter handen hårt
det händer händer vänder minnet svårt
tills minnets snäva cirklar snirkclar in.
I ljuset huset saknar vaknar skuggor
och vargar gnagar offret, slukar tuggor.
Men dagen gryr. En stråle ljus från solen
och godhet styr. En stråle genom fönstret
förbleker skuggorna, fördriver mönstret.
Så pälsarna förbannar frälsarna
från solen, flera flyr. panik och skrik,
ur svarta hjärtan skrin, och rovdjursflin
blir grin av smärtan ljusen frusen gjort.
När ljuset strömmar fram som sköna drömmar
så viker ondskan, sviker gråbens mod.
Mitt hjärta sväller, människorna väller
förväntansfulla fram i inre världen
och ger biljetterna till segerfärden.
Det stod en stad till stöd i nattens strid,
där människorna vill ha evig frid,
beredda hjälpa dolda i det inre,
förtroligt stjälpa faran i det yttre.
Det finns en väldig kraft som inte syns,
det vinns en dold förmåga våga bruka
i varje människa förbjuden stuka.
När nätter hotar botar det fördolda.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Poeten Salvador med Poeter.se id #50303 innehar upphovsrätten